

kázání Růžďka 17.2.2019

introit: **Žalm 131: Nemám, Hospodine, domýšlivé srdce ani povýšený pohled. Neženu se za velkými věcmi, za divy, jež nevystihnu, nýbrž chovám se klidně a tiše. Jako odstavené dítě u své matky, jako odstavené dítě je ve mně má duše. Čekej, Izraeli, na Hospodina nyní i navěky.**

Píseň 442

modlitba, požehnání Theodora Nováka

čtení: 1. list Petrův 2, 11-25

píseň 541

text kázání: Matouš 16, 13-24

Bratři a sestry,

minulý týden jsme mluvili o povolání učedníků Pánem Ježíšem Kristem. Zaměřili jsme se na Kristův pohled především na Šimona Petra a Natanaela. Snažili jsme se v tom hledat, jaký je pohled Pána Ježíše i na každého z nás. Na ty, kteří Jej chtějí následovat z upřímného srdce.

Dnes bych se chtěl dále a hlouběji zabývat duchovním růstem apoštola Petra. Petr je ten, který od přirozenosti byl vůdčím typem. I když trochu prchlivý a svérázný, je možné u něho ocenit jistou rozhodnost a odvahu. A když se Pán Ježíš učedníků ptá, za koho Jej lidé považují, učedníci odpovídají: „**Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.**“ A když se Pán zeptá: „**A za koho mě pokládáte vy?**“, je to Petr, který s odvahou vyzná: „**Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.**“ Pán Ježíš v té chvíli Petra pochválí a dá mu obrovské zaslíbení: „**Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na této skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Dám ti klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi.**“ Pán Ježíš s Petrem počítá a povolává ho k velikému úkolu. Povšimněme si však toho blahoslavenství. Pán Ježíš Petra chválí, že přemýšlí duchovně, že vyzná to, co mu zjevil Bůh.

Pojďme ale dál. **Od té doby začal Ježíš ukazovat svým učedníkům, že musí jít do Jeruzaléma a mnoho trpět od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a třetího dne vzkříšen.** Petr ale na tento výrok Pána Ježíše reaguje po svém. **Vezme si Pána Ježíše stranou a začne ho kárat: „Bud' toho uchráněn, Pane, to se ti nemůže stát!“** Vyvolává to ve mne otázku. Co vedlo Petra, aby takto mluvil? Na jedné straně je hezké, že Ho nekárá přede všemi, ale vezme si Ho stranou, na druhou stranu ale proč Ho vlastně kárá? Je to čistě z lásky? Je to z obav o Pána Ježíše? Anebo je to pýcha, ve které silný Petr chce říct, **já tě ochráním?** Anebo je to už působení domýšlivosti a zodpovědnosti, kterou Petr cítí? Pán Ho pochválil a dal mu úkol, a proto tedy už to bude podle mě? Anebo Petr ve své nezralosti vnímá, že následovat Pána Ježíše znamená v životě už jenom to dobré? Už žádné utrpení, nemoci, chudoba a pronásledování? Mnohým křesťanům, zvláště těm, co následují teologii prosperity, by se výrok Pána Ježíše, že musí mnoho trpět ani dnes nelíbil.

Povšimněme si však, bratři a sestry, odpovědi Pána Ježíše: „**Jdi mi z cesty, satane! Jsi mi kamenem úrazu, protože tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!**“ Jaký kontrast s tou první odpovědí Pána Ježíše! Tam Petra chválí, jak smýšlí z Boha, tady ho kárá, že jeho smýšlení není z Boha, ale z člověka! A ještě ke všemu mu řekne: „**Jdi mi z cesty, satane!**“ Není zde Ježíš rozdvojen? Nepřipadá nám jako ten, který neví, co mluví? Není jeho jednání schizofrenní? Nikoliv! Je-li to pokárání Petra, pak je velice tvrdé a má mu srazit hřebínek. Především však zde můžeme vnímat, že Pán Ježíš rozpoznává za Petrovou řečí satana, stejně tak jako předtím za ní rozpoznával svého Otce. Pán Ježíš zde nebojuje proti člověku, ale proti duchovní síle nepřítel, která jej chce odradit od cesty kříže. Dábel je profesionální lhář, který ví, jak zamaskovat své lži. Třeba za lidskou obavu, raději humanismus, než fanatismus. *Nebud' takový fanatik, Ježíši, proč by tě to mělo stát život? Copak se ti to vyplatí svůj život ztratit pro ty, kteří si toho ani nevážjí?* Pán Ježíš je plný pravdy a pravda odhalí každou lež. Dříve, nebo později!

Nad čím bych se chtěl, bratři a sestry, ale vážně zamyslet, tak to je skutečnost, která z příběhu vyplývá. Jestliže Petr, který chodí s Pánem Ježíšem, jednou vidí věci duchovně a následně z těla, pak je to varování pro každého, který následuje Pána Ježíše. A samozřejmě ne všechno, co si myslíme, že je z Boha, z Boha být může! Nemylme se! Satan nás chce svádět a obelhávat. Chce mezi nás vnášet neklid, nepokoj a přivést nás na falešnou cestu. A jestliže my máme posuzovat různé situace ve svém životě, ale třeba i ve sboru, pak to nemůžeme posuzovat jen tak halabala, jak se nám to prostě jeví, jak se nám to zdá. My potřebujeme jít za

Bohem a jeho se ptát, aby nám zjevil Boží pravdu. **Aby naše smýšlení bylo z Boha, nikoliv z těla.** Jsme Boží děti, ale zůstáváme v tomto těle. Máme dvě přirozenosti, tu lidskou a tu Boží. To, že jsme Boží děti, ještě neznamená, že jsme neomylní. Proto je potřeba dobře znát Písmo, modlit se a být ve společenství těch, kteří uctívají Boha v Duchu a pravdě. Tyto tři věci jsou zásadní. Dábel zná dobře Písmo svaté a umí ho použít proti člověku ke svým zájmům. Ten, který jej však dobře zná, může prohlédnout každou lest. Ovšem za předpokladu, že zůstává ve vztahu s Pánem a že prosí o moudrost a vedení Duchem svatým. Že prosí o rozsuzování myšlenek, zda jsou z těla, nebo z Boha. Ovšem i to je málo. Mnohým lidem, i kazatelům, se stalo, že uvěřili, že jsou ti jediní, kteří mají to pravé poznání. Je to ďáblova taktika, ve které hraje na lidskou notu, *ty jsi něco víc, než za co tě ostatní považují.* Takto mnoho lidí nejen odpadlo od Božího lidu, ale mnozí i svedli na tuto cestu další duchovně nezralé a nevybudované křesťany. Takto vzniklo mnoho sekt. **Nejhorší je, když lidé odpadnou od živého Boha.** Bratři a sestry, všichni potřebujeme nejen Slovo Boží a modlitbu, ale zdravé společenství víry. Ovšem to je další věc. Někdo může říct, že to společenství je nemocné, že nemá živou víru. I to se může stát. Ale tam, kde je oslavován Kristus, tam, kde se káže Kristus ukřižovaný, tam, kde se lidé modlí, doufají v Pána a tam, kde společně se svou vírou sdílejí, společně zkoumají Písma, tam, kde jsou ochotni **brát druhé za přednější, než sebe,** tam, kde je člověk ochoten přijmout a zkoumat pohled toho druhého, v takovém společenství se člověk nemusí bát, že bude sveden. A je velice dobré, když víte, že jste součástí společenství, které vás bere, přijímá a modlí se za vás. Osobně děkuji, že jsem to zde našel. Jako každé společenství jsme společenství nedokonalé, společně však zkoumejme Písma, rozsuzujme myšlenky a usilujme o duchovní růst a konání skutků z Ducha, nikoliv z těla. **A vezměme svůj kříž a následujme Pána.** Ve všem, ne jen v tom, co nám je příjemné.

Když se vrátím ještě k tomu Petrovi. V Lukášově evangeliu blíže gologotskému utrpení Pán Ježíš Petrovi říká: „**Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici. Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala; a ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratřím.**“ Na to Petr reaguje neohroženě a odhodlaně: „**Pane, s tebou jsem hotov jít až do vězení!**“ Víme, jak to pokračuje. „**Pravím ti, Petře, ještě se ani kohout dnes nezve, a ty už třikrát zapřeš, že mne znáš.**“ A tak se také stalo. Petrova odvaha v té chvíli byla pryč. Po této události ale nastalo u Petra zlomení. Uvědomil si svou bídu a zradu. Dával na svou rozhodnost a odvahu. Spoléhal na ní, stavěl na ní své jednání. Přestože již tři roky chodil s Ježíšem, přesto mu Pán řekne, **až se obrátíš, buď posilou svým bratřím.** To je šokující slovo! Chodit s Ježíšem a být neobrácený? Co tady to slovo obrácení znamená? Prožít svou zlomenost, přestat spoléhat sám na sebe, poznat svou bídu a být zcela oddán Pánu Ježíši. Prožil jsi to? Anebo to na tebe teprve čeká? Možná jsi to prožil několikrát, a možná ještě prožiješ, Pán nás mění. Pokud jsi ztracená a zlomený, běž k němu, nikdo jiný ti nedá to, co potřebuješ. Teprve po zlomení poneseš to pravé ovoce. Podívejme se na Petra, jak ho Pán změnil. Z toho prchlivého muže, který vše chtěl brát do svých rukou, vzpírat se i vládní moci a všem autoritám, ve svém listě, z kterého jsme četli, později napíše: ... ***zdržujte se sobeckých vášní, ... žijte vzorně, ... podříd'te se kvůli Pánu každému lidskému zřízení, ... Ke všem lidem mějte úctu, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále ctěte... tom je totiž milost, když někdo pro svědomí odpovědné Bohu snáší bolest a trpí nevinně... K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích.*** Ten, který říká Ježíši, nesmíš jít cestou utrpení, najednou povzbuzuje nás, abychom šli ve stejných šlépějích. Kolik pokory najednou má Petr. Směřujeme k tomu i my, každý z nás, neboť nám mnohdy chybí zlomení, pokora i absolutní oddanost Pánu Ježíši. Amen. Píseň 688 modlitba píseň 684

Slovo poslání: Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. Každému z vás říkám na základě milosti, která mi byla dána: Nesmýšlejte výš, než je komu určeno, ale smýšlejte o sobě střízlivě, podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh.

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň 426